

Izbaja vsaki četrtek
in velja s poštnino vred
in v Mariboru pošiljanjem
na dom
na celo leto . 3 fl.
" pol leta . 1 fl. 50 k.
" 1/4 . — fl. 80 k.
Brez pošiljanja na dom
za celo leto . 2 fl. 50 k.
" pol leta . 1 fl. 30 k.
" 1/4 . — fl. 70 k.
Posamezni listi se dobijo
pri knjigarju Novaku na
velikem trgu za 5 k.

SLOVENSKI

GOSPODAR.

Podučiven list za slovensko ljudstvo.

„Poduk v gospodarstvu bogati deželo.“

Naročnino sprejema vred-
ništvo v Mariboru.

Rokopisi se ne vračajo,
neplačani listi ne
prijemajo.

Oznanila se prijemajo,
plača za vrstico je 10 k.
in za kolek 30 k.

Štv. 37.

V Mariboru 10. septembra 1868.

Tečaj II.

Drugi slovenski tabor

v Žalcu 6. septembra 1868.

Ko smo prvi slovenski tabor v Ljutomeru začeli popisovati, smo prisiljeni bili v vvodu izreči, „da je deveti dan avgusta bil popolnoma vreden, da se zapiše z zlatimi črkami v slovensko zgodovino, da je prvi slovenski tabor bil naj vekši korak k boljši naši bodočnosti itd.“, to kar smo tamo rekli bi se vse moralo spet ponavljati in še marsikaj več pridati, če bi hoteli popisati veliko važnost drugega slovenskega tabora, ki ni bil samo od mnogo vekše množine ljudstva, kakor prvi, obiskovan ampak, pri katerem se je kazala ravno tako velika navdušenost, za našo sveto stvar. Pri vsaki besedi, ktero je ta ali on govornik za naše narodne pravice izustil, je tisoč in tisoč glasov vikalo „Živio, tako je prav, to mora biti itd.“ Ljudje niso došli samo iz prelepe savijske doline in druge bližnje okolice, ampak iz zlo oddaljenih krajev iz cele Slovenske, iz Hrvaške, iz Reke, da, celo iz zlate Prage. In če ravno se jih je vseh skupej više 15.000 sošlo, moramo vendar reči na čast vsem, da so se od početka do konca lepo mirno in prav dostojno obnašali: prisiljeni smo tedaj tukaj izreči prav srčno hvalo vsem, ki so bili pri drugem taboru nazoči „Živili!“

Zdaj pa hočemo s slabo močjo se truditi, da nekoliko popišemo ta veličastni dan slovenske zgodovine.

V Celju je bilo zbirališče za rodoljube, ki so dohajali ali po železnici ali iz onih krajev, katerih cesta v Žalec drži skoz Celje. Taki po poldne je došel zadnji pričakovani vlak iz Maribora, ki je pripeljal prav lepo število rodoljubov, ktere je taborov odbor na kolodvoru lepo pozdravil in je peljal v gostivnico h kroni, kder so že čakali drugi gosti in od koder je bil odločen skupni odhod v Žalec. Zbrani gosti se podajo taki na pot, ker čas je že bil kratko odmerjen, kajti vlak je došel jedno uro kesneje. Vsi zbrani se podajo na pripravljene vozove, ki so bili vsi lepo okinčani in katerih je bilo više sto in cela rajda se po lepi savijski dolini poda v Žalec.

Bandero ljubljanskih Sokolov je vodilo rajdo. Prvi pozdrav je čakal goste v vasi Lexci, kder so bila napravljena lepa slavna vrata z napisom „Bog blagoslovi naš slovenski tabor“. — Tukaj je pozdravil prosti kmet z lepimi pomenljivimi besedami goste in jim želel srečo in dober vspeh. „Živio“-klici so se čuli od vsake hiše, mimo ktere so se gosti peljali, ravno tako vsikder pevanje slovenskih pesmi. Vse to se je spet ponavljalo v vasi Drežinje in tukaj je na slavnih vratih napis „Srčnost zmaga“. Ko so se gosti bližali Žalcu jim dojde proti banderijum žalski na konjih z banderom, na katerem je stal napis „Žalski trg“ in je spremlja v trg. Dober streljaj pred trgov se vstavijo vozovi in gosti grejo v trg. Na čelu je jeznil banderijum, za njim je došla banda, za njo ljubljanski Sokolovci — katerih je bilo više 50 in po tem množina drugih gostov iz vseh stanov.

Na vzhodni strani trga t. j. na cesti, ki drži iz Celja, so stala velika lepo okinčana slavna vrata in na njih napis: „Dobro došli. Neudajmo se“; na vzhodni strani Žalca ravno taka slavna vrata z napisoma: „Dobro došli. Zjedinimo se. Na sredi trga je stalo zlo visoko drevo in na njem velika slovanska zastava. Celi trg je bil v prazniški obleki, vse hiše lepo okinčane z vencji in narodnimi zastavami. Pri kroni je odbor sprejel in pozdravil goste; tu-

kaj ste tude dve mali zali deklici pozdravile ljubljanske Sokolovce in jim na zastavo dele lep umetni venec. G. Graseli se je jima v imenu Sokolovcev zahvalil. Po pozdravu so se padali gosti v različne gostilnice, da se malo okrepijo.

Ker vendar danas ne moremo cele velike svečanosti popisati, pridenemo še tukaj rezolucije, ki so bile vse soglasno sprejete. So pa te-le:

1. Slovenski jezik mora biti na Slovenskem izključivo uradni jezik in v ta namen se mora neodlagoma določiti obrok od polleta, do kterega morajo znati uradniki slovenščino v besedi in pismu, in se sestaviti nemudoma izučenih in zvedenih mož komisija, ktera bo imela voditi pri vseh sedanjih in prihodnjih uradnikih skušnje iz znanja slovenskega jezika.

2. Cerkovna vlada mora na Slovenskem uradovati v slovenskem jeziku in v bogoslovni predmeti, kateri se nemški predavajo, podučevati v slovenščini.

3. Za povzdigo kmetijstva in gospodarstvo, da se ta namen doseže, se imajo pri nas osnovati potrebne šole brž ko brž, po tem tudi slovensko gospodarsko društvo.

4. Da so ljudske učilnice na Slovenskem čisto slovenske, v srednjih učilnicah nemški jezik ostane učni predmet.

5. Da se slovenske dežele zedinijo v združeno Slovensko. (Dalje prihodnjic.)

Narodna politika.

III.

Vsakdanja skušnja nas uči, da nasprotniki pravične naše želje in zahteve prezirajo ali celo zasmehujejo, ter po tem takem nikakor ne marajo, da bi se narod naobrazil. Vsake vrste listovi streljalo na nas da je groza in se mora vsak čuditi, kako se takošno počenjanje vjema z načeli ustavne države. Pa naj bode temu kakor hoče; toliko je vendar gotovo, da je vladar izrekel in obrekel narodom ravnopravnost. Ali se je pa nekim listom tudi naročilo, da ravnopravnost zagovarjajo, ali ne, ne vemo; vendar pa pričajo jih sostavki, da se zdi ravnopravnost puhla fraza, nekošna reč, ktere bi se radi znebili, da si ravno se je ne morejo. Saj tudi radi verjamemo, da je težko po svojej prepričanosti srčno govoriti in pisati, ker vemo, da mnogi ljudje nimajo ni srčnosti in prepričanosti. Vendar pa poslednjega tem listom ne podtikamo, ker nečemo nikogar napadati; le braniti se moramo. Ali gotovo nam ne bi godilo, zadostilo, ako bi se morali prepričati, da tudi vladi ni mar ravnopravnosti. Pa za voljo teh besedic nam nikar ne očitajte, da o vladi sumimo! to ni naš namen. Saj vsi vemo, da so pač tudi ministri iste kovine kakošne so drugi ljudje sploh; a errare humanum. Za to nas pa tudi vest ne peče, ker smo svojej prepričanosti tako zvesti kakor ministri svojej; bodočnost bode vže sodila in učila, kdo ima pravo. Vostalem nam se pa tudi ne zdi čudno, da nas nasprotni listi grde in nam podtikajo nepošteno naklepe; saj so pač pohlevni metulji in se čisto menjajo. Vendar bi je pa radi opomnili neke važne, reči, da bi se je pri bistroumih svojih argumentacijah vsaj časi zmislili. Ko se je za vlade Ljudevita XVI. tako zvani tretji stan na francoskem predramil, vstal in zahteval svoje pravice, bila sta prva dva stana neizrečeno nezadovoljna in sta se tretjemu grozila. To se ve, da sta imela pravo. Kako neki bi smel tretji stan zahtevati ono, kar sta prva dva vže imela! Kdo bi se predrznil zahtevati ono, kar imam